

КРАЉЕВИНА
СРБИЈА

Александар I Обреновић
Краљ Србије

Извор текста закона:
Службено издање закона, прештампано
у државној штампарији
Краљевине Србије, 1896. год.

ЗАКОН

о
ПОТПОРИ ВОЈНИХ ИНВАЛИЦА
и
ПОРОДИЦА
ПОГИНУЛИХ, ОД РАНА УМРЛИХ ИЛИ НЕСТАЛИХ ВОЈНИКА

од 1878 год.

СА
ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА
од 1879, 1881, 1883, 1886, 1888 и 1896 год.

.....

МИЛАН М. ОБРЕНОВИЋ IV.*

по милости божијој и вољи народа
Књаз Српски

ПРОГЛАШАВАМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И ОВАКОМЕ, ДА ЈЕ
НАРОДНА ОКУПШТИНА РЕШИЛА, И ДА СМО МИ
ПОТВРДИЛИ И ПОТВРЂУЈЕМО

ЗАКОН

о потпори војних инвалида и породица погинулих,
од рана умрлих или несталих војника.

ГЛАВА ПРВА
Права на потпору

Чл. 1.

Ко је инвалид,

Војници народне или редовне војске, који су услед добивених рана, или услед другог каквог несрећног случаја, вршећи у рату војну дужност онеспособили, ако то није било: из лакоумности, радњом ван службе или хотимичним осакаћењем, имају као инвалиди права на потпору од државе.

Право, које би имао инвалид, припада члановима његове породице после његове смрти; то исто право има и породица војника у рату погинулих или од рана умрлих или несталих (свега са чл. 3. овог закона) и то у сва три случаја, ако је породица сиромашна, а тај је војник био њен једини хранитељ.

* Пречишћен текст закона објављен је за време владавине Краља Александра I Обреновића као прештампано издање основног текста из 1878. год. донетог у време Милана IV Обреновића, са свим потоњим изменама и допунама од 1879. - 1896. године

Погинулима у рату равњају се и они, који су у рату нестали, а зна се поуздано, да нису побегли, и то ако се за годину дана после рата не сазна да су живи.

Осим тога државну потпору, имаће и породице оних, који су припадали сталноме кадру (нижи чиновни и редови ст. војске), па би умрли носећи ратне терете за време рата или ратног спремања (мобилизације), а од службеног напрезања.

И у овом случају, даваће се та потпора породици само оскудних војника, и према заслуги ових.

Чл. 2.

Каквих има инвалида.

Инвалиди су или потпуни инвалиди, или полу инвалиди.

Потпуни су инвалиди они, који су изгубили руку или ногу, који су у оба ока ослепили, или који су постали телесно или душевно неспособни за сваку привреду.

А, као полу инвалиди сматрају се они, који су у сљед рата или ратних терета, постали привремено или за свагда неспособни толико, да нису у стању привређивати себи ужитак, као кад би здрави били.

Чл. 3.

Породице инвалида.

Право ове потпоре прелази после смрти инвалида или у рату погинулог, несталог или од рана, умрлог војника: на његову удовицу и рођену децу; а на родитеље, нејаку браћу и сестре, ако је овима као оскуднима инвалид био једини хранитељ (с погледом на члаи први став други). (измене од 6 априла. 1881 год. и 24 јануара 1896 године).

Чл. 4.

Трајање потпоре.

Ова потпора траје:

а, За потпуне инвалиде, који су изгубили руку или ногу; или који су у оба ока ослепили до смрти, а за остале док се стање телесно или душевно не иоправи, (измена од 6 априла 1881 године).

б, За полу инвалида до оздрављења или ако не оздрави до смрти.

в, За удовице до преудаје или смрти.

г, За мушку децу или браћу, и за женску децу или сестре до навршетка 21 године, ако мушка деца пре тога не добију самостални начин живота, а женска ако се раније не удаду; а код обојих ако су неспособни за рад, докле траје та неспособност (измена од 24 јануара 1896 године).

д, За родитеље до смрти.

е, Удовицама којима је потпора лично досуђена, и којима би тек после њихове смрти престала тећи, може се на њихов захтев ради преудаје, један пут за свагда издати, једно или дво-годишња потпора и то (15) петнаест дана после венчања, Овакве издатке решава увек инвалидски суд. Овако се може поступити и кад потиору инвалидску ужива без икаквих других саучасника, кћи или сестра инвалида. (Допуна од 1886 год.)

Чл. 5.

Губитак потпоре.

Инвалид губи право на ову потпору, ако буде осуђен на заточење, робију или на затвор дужи од годину дана, а са деградацијом или лишењем грађанске части.

У случају поновне осуде, губи ту потпору, ако буде осуђен на затвор дужи од шест месеци. Исто тако инвалид губи право на потпору, ако се без одобрења надлежне власти, одсели у страну земљу.

Са његовим губитком те потпоре, и његова породица губи право на исту.

Осим тога, чланови породице, који имају право на потпору по смрти инвалида, погинулог или несталог војника, губе тако право, ако би били осуђени на робију, заточење или затвор дужи од године; а у случају поновне осуде на затвор дужи од три месеца; даље у случају кад се имовно стање поправи; но удовица и друга женска чељад, губе то право и онда, ако би се одале скитњи или неморалном владању.

Инвалиди и породице губе право на одређену потпору, ако се за пет година не могу пронаћи, или се сами не пријаве, да им се решење или потиора преда.

Ако се у току ових пет година, ма којој нашој државној власти пријаве, право на потиору имаће од дана пријаве.

Тако исто губе право на потпору, они инвалиди и породице, који би за иеко време потпору примали на престали ову за пет годиша, примати, а овоме не буде узрок сама, извршина власт.

Престанак се има, рачунати од дана последњег пријема потпоре. (Измене и допуне од 24 јануара 1896 године).

Чл. 6.

Женитба инвалида

Ако се инвалид као такав ожени онда његова удовица, као и са њом рођена деца, немају после његове смрти, право на потпору овим законом установљену.

Чл. 7.

Политичка права инвалида.

Потпора из инвалидског Фонда, не лишава инвалида политичких права.

Чл. 8.

Странци

Добровољци и усташи уређених чета (били наши или страни поданици), који би у рату за Србију постали инвалиди, у смислу члана 2. овог закона, добијаће потпору као и остали војници, а после смрти инвалида, њихове иородице, које у Србији живе, добијаће потпору према, чл. 3. овога закона.

Породице добровољаца и усташа, које у Србији живе, добијају потиору и тада, ако је добровољац или усташ у рату погинуо, од ране умро или нестало, према опредељењима чл. 1. овог закона. (По изменама од 19 јануара 1879 год. и 24 јануара 1896 године.)

ГЛАВА ДРУГА

О количини потпоре

Чл. 9.

Количина потпоре.

Редовима и нижим чиновима сталног кадра, редовне и народне војоке, као и старешинама народне војске, даваће се потпора по следећем размеру;

а, Потпуни инвалид: ако је редов, каплар, десетник или двајесник добијаће годишње до 288 динара; ако је поднаредник заставник или водник, добијаће до 360;

ако је наредник четовођа и батаљони ађутант до 432: а ако је батаљони, батериски или ескадрони командир добијаће годишње до 540 динара потпоре.

Санитетско, свештеничко и административно особље, које не долази у ред чиновника, уживаће потпору сходно овим опредељењима, и према рангу свога звања, *који ће се Краљевом уредбом, на предлог војног министра одредити.* (Допуна од 24 јануара 1896 године.)

Нижим чиновима потпуних инвалида сталног кадра, који су одслужили у овом десет година, увећаће се потпора са још четвртином главне оуме; а *ако су прешли петнајест година, увећаће се потпора са половином главне, — основне — суме; а ако су првишли двадесет година, са три четвртине; а ако су прешли тридесет година онда са дуплом сумом,* колико би према положају имали, кад би се налазили испод десет година службе.

У службу се има рачунати, сво време непрекидно проведено у истој. (Допуна од 24 јануара 1896 године.)

б, Полу инвалиди добијаће половину оне суме коју добијају потпуни инвалиди, према своје положају означеном претходећом тачком.

в, Чланови породице, по смрти инвалида, ако према смислу чл. 3 и чл. 4 имају право потпоре, добиће ону цифру потпоре, коју је инвалид за живота уживао.

г, Чланови породице оних војника, који су погинули, у рату нестали, или усљед добивених рана умрли, добијаће потпору одређену тачком а овог закона, т. ј. онолику, колика би припадала потпуном инвалиду. Но укупни издатак из фонда инвалидског, не сме прећи суму, којом овај фонд може располагати према приходу у чл. 30 до 33.

Чл. 10.

Потпора официра и њихових породица

Официрима (дејствителним, резервним, почасним и контрактуалним), указном санитарском, свештеничком и административном особљу, и оним војним обвезницима који су грађански чиновници, ако осакате у рату и на војној служби, или за ову онеспособе са ванредног напрезања у њој даваће се док су живи њихова потпуна дотадашња илата као пенсија. А резервним официрима, којима је мања чиновничка плата, од плате њиховог чина у војсци, даваће се из инвалидског фонда додаток до потпуне плате онога чина кога су у војсци имали, кад су инвалиди постали.

Резервним официрима који нису државни чиновници, даваће се из касе инвалидског фонда, као потпора плата онога чина, кога су у војсци имали, када су инвалиди постали.

А по смрти погинулих, несталих, од рана умрлих или осакаћених, или са ванредног напрезања у војној служби онеспособљених официра и осталих горе поменутих лица (чл. 1 и 2), њихова породица добијаће потпоре из инвадидоког Фонда до 480 динара, ако има права на пенсију из општег фонда удовичког; а ако то нема онда до 600 динара годишње.

Но потпору у овом члану казану, добијаће оне породице, које према члану 15 овог закона докажу да су сиромашног стања. (Измене и допуне од 24 јан. 1896 год.)

Чл. 11.

Деоба потпоре на чланове породице

Потпору према горњим опредељењима добијаће чланови породице укупно, докле буду заједно живели, а у случају деобе, поделиће им инвалидски суд тако, да

с обзиром на доходак од имања и пенсију из удовичког фонда, обе отране добијају по могућству равномерно, иначе пристojно уживање. Но у том случају, никакав део пенсије из удовичког фонда, суд неће моћи досуђивати оној отрани, којој то не припада по закону о пенсији удовица и сирочади, већ ће само узимајући у вид да једна страна то има, досуђивати другој већи део потпоре из инвалидског фонда.

Чл. 12.

Употреба инвалида у олужбама државним

Полу и *потпуни* инвалиди, и нижи чиновници који су служили десет година у сталном кадру, имају првенствено право на послужитељска места, при државним надлештвима, као и на она звања, на која би се по својој способности могли употребити у грађанској државној служби.

Но такав полу и *потпуни* инвалид, док на том месту има сигуран ужитак, *уживаће половину одређене потпоре* из фонда инвалидског. Међу тим на случај његове смрти, његова породица због тога не губи право на потпору, ако би јој то право иначе припадало по овом закону.

Државне власти стараће се да са употребом ових инвалида, потпомажу растење фонда инвалидског.

Но оне ће дужне бити свагда, кад кога полу или потпуног инвалида у службу приме известити министра војног, те да се издавање сведе на половину одређене потпоре.

Који се од полу или потпуних инвалида, при ступању у службу као такав не пријави, губи право на потпору док се налази у служби.

Са овим не губи породица инвалида, право тражбе потпоре, после смрти умрлог инвалида. (Измене и допуне од 24 јануара 1896 године.)

Чл. 13.

Опијање инвалида и расипање потпоре

Ако се инвалид ода пићу и расипању, на потпору неупотребљује на чланове своје породице, онда ће се његова цела, потпора давати одређеном стараоцу (или лицу) на циљ издржавања како самог инвалида, тако и његове породице. (Измена од 24 јануара 1896 године.)

ГЛАВА ТРЕЋА

О прибирању података ва право на потпору

Чл. 14.

Пријаве инвалида за потпору

Да се ко год призна за инвалида и добије право на потпору, мора се јавити својој надлежној команди, гди ће се у присуству команданта лекарски прегледати, и по чл. овог закона утврдити (констатовати) његово стање здравља, и да ли је и колико за рад неспособан.

За овим је дужан инвалид поднети:

а. Званично уверење свога надлежног команданта, у којим је приликама ратним или службеним постао неспособан, и у којој је болници или иначе лечен;

б. Ако је жењен извод из протокола венчаних и о сваком члану који има право на посмртну потпору, уверење из протокола крштених;

в. Уверење од месне управне власти да су живи сви чланови породице, и ако има

родитеља, браћу или сестре, да заиста немају другог начина издржавања, већ да их је инвалид издржавао.

Који би при овој власти преварио или би ово било нехатно или у знању, па би се због тога коме потпора неправедно дала, па доцније то открило, онда је дужан инвалидском фонду надокнадити цео издатак најпре издавалац уверења, а ако овај, не би имао, онда управни орган до кога је кривица или нехат.

Ако инвалид не би могао ово сам прибавити, војна власт да је сама дужна то набавити, чим се њој за то пријави и захте.

Чл. 15.

Пријава породице за потпору

Да би се одредила потпора породичним члаговима, они су дужни поднети:

а. Уверење од команданта, где је у којим ратним приликама погинуло, нестало или од рана умрло лице од којег они своје право на потпору доводе, и то поткрепити ако је могуће и са лекарским податцима;

б. Све што се налаже тачкама *а* и *в* у предходећем члану; и

в. Полицијском влашћу потврђено уверење два имућна грађанина, да је породица сиротна и да заслужује потпору.

У том уверењу, мора се навести: шта та породица има од покретног и непокретног имања и колико оно вреди.

И за случаје у овој члану споменуте, вреди претпоследњи и последњи став претходећег члана.

Чл. 16.

Бесплатност уверења

У ком месту живи лице, које прима потпору, месна управна власт, сваког месеца даваће примаоцу потпоре бесплатно уверење о животу чланова, ради пријема одређене потпоре.

Исто тако, уверења која се траже по члану 14 и 15 овог закона, даваће се бесплатно; као и што се у опште неће никаква такса при овим тражбинама и расправама наплаћивати.

Но такса ће се наплаћивати од оних лица која траже копије решења, или других докумената, а којима је већ једном инвалидски суд своје решење дао. (Допуна од 24 јануара 1896 године.)

Чл. 17.

Уштеда потпоре

На случај, ако је коме члану породице ужитак са друге стране обезбрижен, онда ће се на захтев старатељског судије, сума која онеме припада уносити у управу фондова ради руковања, у корист истог лица. Нарочито с правом женске деце ваља овако старање водити, како би се у своје време пристојно удомити могла.

Чл. 18.

Инвалидско одељење

У војном министарству установљава се *одељење* за старање о издржавању инвалида; оно ће водити списак, у коме ће бити уписан сваки инвалид, коме се има

потпора одредити и издавати, као и сваки погинули, нестали, од рана умрли у рату, са бројем њихових чланова, о којима се старање од државе по овом закону води.

Поред имена у списку ће се забележити оцена лекарска о осакаћењу или неспособности инвалида у рату погинулог, несталог или од добивених рана умрлог војника; затим ће се записати име жене, име и године деце, браће и сестара, ако овима исто право припада, као и име и године родитеља. Најпосле записаше се где је и у каквим приликама инвалид рањен, или хранитељ погинуо, од добивених рана умро, кад га је и у којим приликама нестало, и при каквом је роду оружја служио.

Све ово извешће се, и словима записати из оних података, који се траже чланом 14 и 15 овог закона. Но где нема крштених писама, године ће се оцењивати по другим доказима, или по увиђавности судској, и према уверењу општинском потврђеним дотичном управном влашћу. Тако ће се исто Ценити и време о венчању ако не би било црквених доказа.

Што се тиче оних података о сазнању где је који рањен, нестало или погинуо, у оскудици званичних извешћа, признаваће се искази војника или старешине оног одељења, из кога је осакаћени, погинули или нестали војник, којима је такав догађај најпре познат.

Осим свега тога инвалидско одељење, вршиће и следеће иослове:

За оне инвалиде, који су условно за такве проглашени, услед поновног лекарског ирегледа, предавати дело инвалидском суду на ново суђење, па ирема решењу суда поступиити;

Руковаће касом фонда инвалидског и рачунима од ове. У месту живећим инвалидима, издаваће непоередно потиору;

Од приреза и улога војничких, официјерских и грађанских чиновника и других ирихода (чл. 30) водиће тачан рачун; новце ће благовремено управи фондова на умножење слати и са њоме прорачунавање чинити;

Годишњи рачун закључиваће и Главној Контроли подносити.

За вршење свију ових послова, у инвалидском одељењу постоји поред начелника као наредбодавца и његовог помоћника и још један благајник као одговоран рачунополагач. (Измена од 6 априла 1881 године.)

ГЛАВА ЧЕТВРТА

О решавању и одређењу потпоре

Чл. 19.

Инвалидски суд

За решавање о правима и губитцима потпоре по овом закону, установљава се »Инвалидски суд« при војном министарству.

Овај суд има ће пет судија, пет заменика и једног деловођу. Све ове поставља Краљ указом сваке године у месецу јануару, а на предлог министра војног.

Од тих судија мора бити: један члан државног савета, један члан касационог суда, један лекар, један официјер и једно рачунско лице. Ово важи и за заменике. председавајући судија биће најстарији по чину или звању.

За пуноважност седнице нужни су пет чланова. Деловођа мора бити правник.

Чл. 20.

Подношај докумената

У свима овим тражбинама, сваки који је претходно лекарски прегледан и за инвалида нађен (види чл. 14), *а тако и породице по чл. 15, дужне су* поднети потпуне податке својој управној (полицијској) власти, која ће оценити потпуност и тачност докумената и потврдити их, па их онда спровести дотичној окружној команди, која ће се такође претходно уверавати о тачности и потпуности докумената, и ако нису као што треба по закону; упутити решењем дотично лице, шта још ваља да уради; или у случају немогућности сама наредити шта треба (чл. 14 и 15); а кад буде све уредно, спровешће молбу са прилозима министру војном, а овај опет предаће је инвалидском суду на решење,

Чл. 21.

Суђење

Инвалидски суд оцењује све податке при тражбинама, по одређењима овога закона, и решењем изриче: кога војника ставља у потпуно или полу инвалидско стање, којим лицима даје право на потпору из овог Фонда; колико и од када потражиоцу припада та потпора; која лица и зашто лишава потпоре, и најпосле како је дели, кад их има више *и ако деобу траже.*

Потпору ће суд одређивати од дана прве пријаве дотичној команди, а *официру и осталим лицима, који према чл. 10. овог закона имају право на потпору, од дана када се ставе у пензију.* (Допуна од 24 јануара 1896 године.)

Чл. 22.

Извршност решења

Решење инвалидоког суда одмах је извршно. Оно се доставља у препису потражиоцу потпоре или његовом заступнику, *и министру финансија за официре и чиновнике.* (Допуна од 24 јануара 1896 године.)

Чл. 23.

Извршна решења

Извршна решења, подноси инвалидски суд по званичној дужности инвалидском одељењу на извршење, и ово отвара нужне кредите код надлежних управних власти, ради бржег издавања потпоре дотичном лицу.

Извршујуће власти, дужне су водити рачун о престанку потпоре, и када тај случај наступи, исписати је на основу података о престанку потпоре, извешћујући о томе у своје време, преко министра војног Инвалидско одељење.

Окружне благајне, које по отвореним кредитима потиору издају, подносиће рачуне о издатој потпори сваке рачунске године, Главној Контроли и министру војном на преглед. (Допуна од 24 јануара 1896 године.)

Чл. 24.

Повторено суђење

Кад инвалидски суд не досуди потражиоцу тражену потпору, овај има права поднети нове доказе, и тражити ново суђење у течају једне године, рачунећи од дана, када је примио прво решење инвалидоког суда.

После другог решења инвалидоког оуда, не може се тражити повторено суђење.

ГЛАВА ПЕТА

Инвалидски дом

Чл. 25.

Инвалидски дом

За потпуне инвалиде установљава се »Инвалидски дом.«

Такови инвалиди који немају породице да се о њима стара, или које породице неће да негује, имају права да се приме у инвалидски дом. Ту ће они добити: стан, пристojно продовољствено издржање, одеело, осветлење и лекове. Све ово накнадиће се држави из потпоре од дотичног лица, и ако што преостаје, даваће му се у готовом новцу, а ако не достаје, домириваће се из инвалидског Фонда.

Чланови породице, који би по годинама или иначе били способни да негују потпуног инвалида, па не би то чинили, губе право на посмртну потпору, па ступио или не ступио инвалид у инвалидски дом.

ГЛАВА ШЕСТА

О потпори војних инвалида у миру поставших

Чл. 26.

Инвалиди из мирног доба

Официри *дејствителни и резервни, војници сталног кадра, редовне и народне војске,* који би при војним упражнењима у маневрама или иначе вршећи војну службу осакатили, *или услед службеног напрезања, онеспособили за привреду* (види први одељак чл. 2 овог закона), имају оно исто право на потпору као кад би то са њима било у рату. (Измене и допуне од 6 априла 1881 и 24 јануара 1896 године.)

После смрти осакаћеног онеспособљеног, погинулог или услед службеног напрезања умрлог, право потпоре простира се и на њихове породице, по одређењима, овога закона. (Измена од 6 априла 1881 године.)

Исто тако и раденици и њихове старешине — мајстори — шефови и т. д. који би се радећи ири војним заводима на запаљивим и опасним предметима или машинама, осакатили (види први одељак чл. 2 овог закона), *имаће за живота потпору, први као војници најнижег реда, а други по величини дотадање њихове илате, по сразмери става другог тач. а чл. 9 овог закона.*

Породице по смрти осакаћених или погинулих радника или њихових старешина, имаће право на потиору према одређењима овога закона. (Измене од 24 јануара 1896 године.)

Поред напред означених лица, право на потпору из инвалидског фонда имају они војници и жамдарми *у опште,* као и друга невојна лица, која би приликом званичне *потере или сукоба са, хајдуцима од ових били рањени и за привреду онеспособили* (види чл. 2. овог закона) *и то за сво време њиховог живота, народне старешине према њиховом положају а сви остали као редови војници. А по смрти онеспособљеног у потери или сукобу погинулог, право потпоре прелази на њихове породице, по одређењима овог закона.*

Исто ово право да имају и државни службоци и чиновници, односно њихове

иородице, који би у чувању и одбрани државне имаовине иогинули или осакатили.
(Измене и допуне од 3 јануара 1883 и 24 јануара 1896 године.)

Чл. 27.

Нижи чиновни сталног кадра

Нижи чиновни сталног кадра, који су давали и дају улог по опредељењима овога закона (види чл. 32.) ако би постали неспособни због порушеног здравља дуговременом службом, могу се судом примити за потпуне или полу инвалиде.

Њима ће суд инвалидски, у том случају одређивати потпвр, по тачкама *а* (први и последњи одељак) и *б* члана 9 овог закона.

Право ове потпоре после смрти инвалида прелази на његову породицу. (Измена од 24 јануара 1896 год.)

Право на инвалидску потпору, имају и породице оних нижих чиновних сталног кадра, који су по сада важећем закону о потпори инвалиди од 8 јула 1818 године као признати инвалиди, инвалидску потпору до своје смрти уживали. (Допуна од 28 марта 1888 године.)

Чл. 28.

Закон нема повратне силе

Прикупљање података и решавање о потпори оваквих инвалида из мирног доба, вршиће се по прописима овога закона од сада; а за оне о којима је то расправљено пре овога закона, остаје како је наређено.

ГЛАВА СЕДМА

О изворима за потпору

Чл. 29.

Установа Књаза Михаила

За основу ове потпоре, узима се »фонд за војне инвалиде« који је установио блажено-покојни Књаз Михаило 1863 године.

Чл. 30.

Извори овог Фонда

У приходе инвалидског фонда, улазе: добровољни ирилози, новац добијен од новчане дисциплинарне казне, новац добијен од продате фурде, мекиња, очињака, ђубрета, пањева, угљена, пепела и разних остатака при преради војних материјала или употребљених предмета, који су непотребни или нису за војну употребу. Новац добивени у име дате дозволе продавања, јела и пића у кругу касарне, продаје попате, прихода винограда, завештања, интереса на капитал овога фонда и приход војне музике. У колико се не би ови приходи законом о војној администрацији одредили на друге цели. (Измена од 24 јануара 1896 године.)

Чл. 31.

Из државних прихода Краљевине Србије, издаваће се инвалидском фонду сваке године 800.000 динара, која ће се сума увек стављати у главни буџет расхода сваке године. (Допуна од 28 марта 1888 године.)

Чл. 32.

Улог војника и официра

Војници који уживају плату, улагаће у овај фонд по 10 пара динарских а официри по 20 пара динарских месечно.

Чл. 33.

Спајање досадањег инвалидоког фонда

Капитал досадањег инвалидског »фонда за стајаћу војску« спаја се са овим фондом.

ГЛАВА ОСМА

Прелазно наређење

Чл. 34.

Доодањи инвалиди

Војници стајаће војске, који су по досадањем занону (осим случаја у глави шестој овог закона) добили потпору, уживаће је у истој количини и у будуће из овог општег Фонда.

Чл. 35.

Рок за пријаву

Право за пријаву инвалида, односно њихових породица, за тражење потпоре у мирном добу, траје у року једне године, а из рата у року две године дана. Пријаве како инвалида тако и њихове породице, имају бити по одредбама овога закона.

За пријаву из мирног доба, рачуна се рок од дана десившег се случаја, а из рата од дана демобилизације. После овега рока, право тражења потпоре у оба случаја застарева како инвалидима за њихову личну потпору, тако и њиховим породицама.

Све до сада расправљене тражбе за потпору војних инвалида и њихових породица, сматраће се као свршене по старом закону, а не свршене и нове тражбине, расправља ће се по овом закону. (Измена од 24 јануара 1896 год.)

З а к љ у ч а к

Чл. 36.

Ближа опредељења о вршењу овог закона издаће министар војни.

Чл. 37.

Овај закон са изменама и допунама ступа у живот од дана обнародовања. (Измена од 24 јануара 1896 год.)

Препоручујемо Нашем министру војном, да овај закон обнародује, а Нашим министрима у колико се кога тиче, да се о извршењу његовом старају; властима пак заповедамо да по њему поступају, а свима и свакоме да му се покорвају.

8 јула 1878 год.

у Крагујевцу.

М. М. ОБРЕНОВИЋ с. р.

*Видио и ставио државни печат
чувар државног печата,
министар правде*
Јефрем Грујић с. р.

*Заступник
Председника Министарског Савета
министар правде*
Јефрем Грујић с. р.

*Заступник министра иностраних дела
министар правде*
Јефрем Грујић с. р.

Министар унутрашњих дела
Рад. Милојковић с. р.

Министар просвете и црквених дела
А. Васиљевић с. р.

Министар финансије
В. Јовановић с. р.

Заступник министра грађевине министар финансије
В. Јовановић с. р.

Министар војни, артиљ. пуковник
С. Грујић с. р.

